

Abstrakt

Název: Rytmická stabilizace dle Kabata a její srovnání s technikou prováděnou v klinické praxi

Cíle: Hlavním cílem diplomové práce bylo změřit a srovnat stupeň svalové aktivity a míru koaktivace svalů quadratus lumborum sinister, obliquus internus abdominis sinister, rectus abdominis sinister a obliquus externus abdominis dexter, které byly vystaveny různým technikám stabilizace – technice rytmičké stabilizace a technice využívané v praxi – technice postrků.

Metody: Jedná experimentální studii, ve které je analyzována a poté vyhodnocena míra koaktivace antagonistů a stupeň svalové síly ve dvou rozdílných situacích – při technice PNF a technice postrků. Jako objektivizační metoda sloužila povrchová elektromyografie. Výzkumný soubor tvořilo 7 probandů.

Výsledky: Zjistili jsme, že v labilní poloze vleže na levém boku nedochází ke zvětšené míře aktivity všech požadovaných svalů, tedy svalů zapojených do PNF diagonál. Předpoklad zvýšené míry aktivace při technice rytmičké stabilizace dle Kabata byl potvrzen pouze u m. quadratus lumborum a m. obliquus externus abdominis a to hodnotou statisticky nevýznamnou. Míra aktivity m. rectus abdominis byla zjištěna dominantním a statisticky významným výsledkem při technice postrků, můžeme tedy potvrdit, že se rectus abdominis techniky rytmičké stabilizace neúčastní, naopak, že se spolehlivě zapojí při technice postrků. M. obliquus internus abdominis se více zapojoval při technice postrků, ačkoli jeho dominantní aktivita byla očekávaná při technice PNF.

Klíčová slova: elektromyografie, pánev, PNF, povrchová elektromyografie, proprioceptivní neuromuskulární facilitace, rytmičká stabilizace, stabilita, stabilizace